

Man henvendte sig Gang efter Gang til Nationalbanken med Forespørgsel, om den var villig til at betale en højere Rente end 1 pCt., men den nægtede det, og alle ærede Medlemmer ville vist være enige om, at det var en ret lav Rente at tilbyde Staten. De private Banker tilbød mere, og man ansaa dem for betryggende. Men det er for Resten en gammel Ting her til Lands, at Staten har sine Midler staaende i private Banker; man begyndte med een og steg efterhaanden til flere, eftersom man ansaa de paagældende Bankers Virksomhed for tilstrækkelig betryggende og stor. Dernæst har man benyttet Bankernes Filer i Provinserne til Indskud fra Posthuse og lignende, og alt dette blev ordnet paa en saadan Maade, at Nationalbanken den Gang erklærede sig tilfreds og var enig i hele den Turnus eller hvad man nu vil kalde det, der da blev indført. Men hvad det ærede Medlem altsaa mener med, at der ikke skulde være en venskabelig Forstaaelse, ved jeg ikke. Jeg har kun paapeget et enkelt Punkt, hvor det forekommer mig, at det var bristet mellem Staten og Nationalbanken, det var med Hensyn til det midlertidige Laan. Men det skete jo i denne Vinter, og tidligere ved jeg ikke af, at der ikke har været en venskabelig Forstaaelse mellem disse to Magter, skønt der ikke har været etableret noget Samarbejde.

Hvad nu Laanet angaar, bekræftede det ærede Medlem, hvad jeg havde sagt. Det, Nationalbanken tilbød, var vidt forskelligt fra det, Finanserne ønskede. Det ærede Medlem siger, at der er tilskrevet Nationalbanken om at yde et Laan paa $2\frac{1}{2}$ Aar. Det undrer mig meget. Hvis en saadan Skrivelse virkelig er gaaet af, maa det være sket ved en Misforstaaelse. Det tror jeg dog, ærede Medlemmer ville indrømme, at man ikke godt kan tænke sig at optage et midlertidigt Laan paa $2\frac{1}{2}$ Aar. Hvad i Alverden skulde bevæge Finansministeren til at ønske noget efter min Mening saa urimeligt som et midlertidigt Laan af en saa ringe Sum som den, der da var Tale om, 15 à 20 Millioner? Det vilde ikke være tilstrækkeligt for Statens Behov i disse $2\frac{1}{2}$ Aar. Derfor kan jeg umuligt tro, at det ærede Medlem har Ret deri, men jeg kan ikke i Øjeblikket, da jeg deltager i Debatten, skaffe mig tilstrækkelige Oplysninger paa dette Punkt. Det kan jo imidlertid være Tilfældet. Det ærede Medlem siger, at han har set Skrivelsen, saa maa der jo være skrevet saaledes, men indtil jeg har

set den, vil jeg foreløbig sige, at efter mit Ønske er dette ikke sket. Men hvis der virkelig var tilstillet Nationalbanken et Forslag fra Finansministeriet om et Laan paa $2\frac{1}{2}$ Aar, ville ærede Medlemmer dog indrømme, at saa var det Forslag i Stedet at yde Staten et Laan paa $4\frac{1}{2}$ Maaned endnu mindre imødekommende end det, jeg gik ud fra, nemlig, at Nationalbanken blev opfordret til at yde et Laan paa et halvt eller et helt Aar.

Hvad Laanesummens Størrelse angaar, bekræfter det ærede Medlem jo ogsaa, hvad jeg sagde: man ønskede 15—20 Millioner Kr., men der tilbødes 10 Millioner. Man ønskede fra Statens Side naturligvis en billig Diskonto, og nu hører jeg fra det ærede Medlem, at Nationalbankens Stilling var den, at Staten maatte betragtes ganske som en almindelig Laantager. Men det synes jeg er urimeligt fra Nationalbankens Side. Det er ikke en rimelig Stilling, som Nationalbanken lader Staten indtage, at den betragter Staten ganske som en almindelig Laantager, som enhver anden, der henvender sig til den om Laan. Der er dog noget uheldigt og efter min Mening urigtigt i, at Staten paa langt billigere Vilkaar i Udlandet kan faa et midlertidigt Laan, end den kan laane hos Landets Nationalbank, Landets Seddelbank. Og det, man fordrede den Gang, var, som jeg sagde, i alt Fald $1\frac{1}{2}$ pCt. mere end det, Staten kunde laane til i Udlandet. Det ærede Medlem har altsaa paa dette Punkt bekræftet, hvad jeg har sagt.

Til Slutning vil jeg sige dette: Jeg har egentlig ikke klaget over, som der staar i den Erklæring, Nationalbanken har udstedt, Banken; jeg har beklaget, — hvad der er noget andet, — at Banken ikke indtog den Stilling, den selv ønsker at indtage, og som Offentligheden i Virkeligheden ønsker, at Banken skal indtage, og jeg tror ikke, at det er tilstrækkeligt for at finde Grunden dertil at henvise til, at andre Banker nu raade over lige saa store eller maaske større Pengemidler end Nationalbanken. Dertil kunde man nemlig for det første svare, at det ligger i Nationalbankens egen Haand, om den vil raade over større Pengemidler, end den i Øjeblikket raader over. Der vilde intet været i Vejen for, at Nationalbanken f. Eks., da den havde faaet Oktrojen fornyet, havde udvidet sin Aktiekapital. Saaledes er den skete Henviining til de andre Bankers Pengemidler ikke tilstrækkelig, der kommer andre Forhold til. Der kommer det til, som jeg før henviste til: en stærk Person-